№ 13. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

Перець

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

У деяких областях з року в рік запізнюються з підготовкою зерносховищ до прийняття нового врожаю.

Урожай: — Я і виріс, і поважчав, а ви, бачу, анітрохи не змінилися!

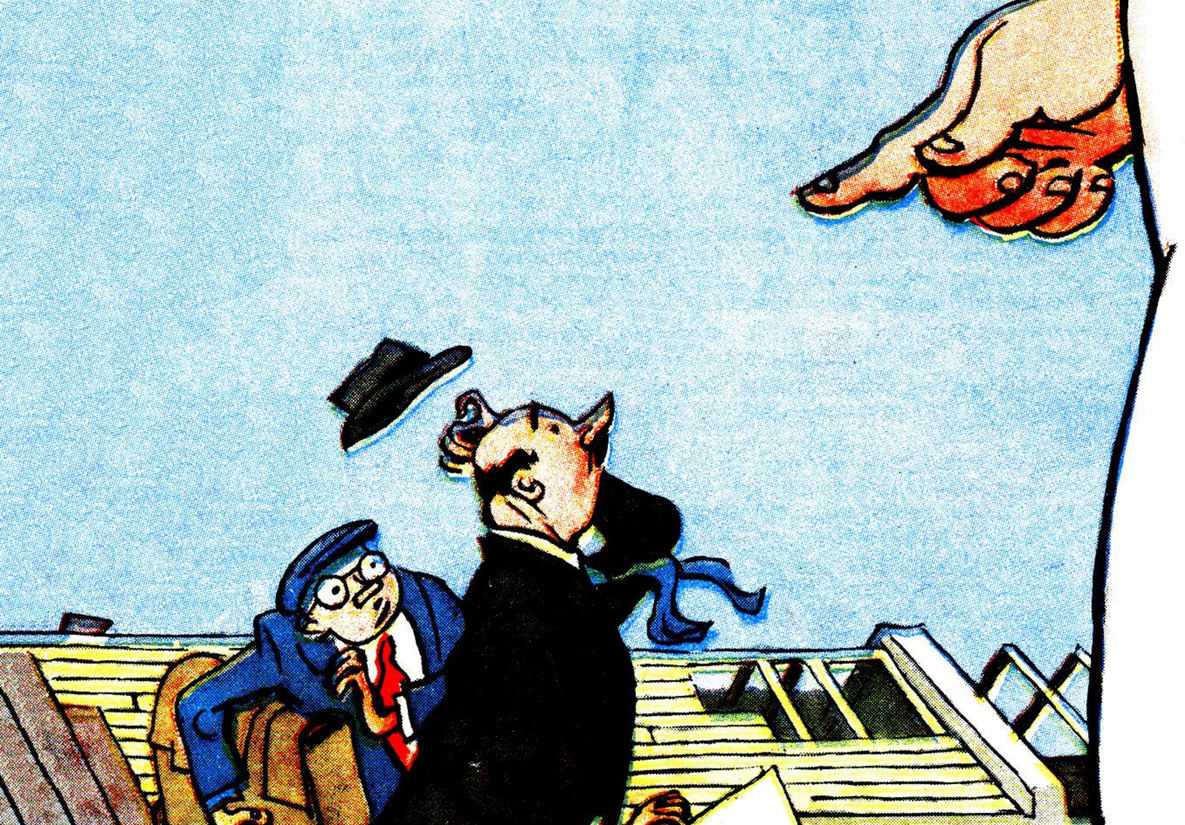

БОСИ Й БАРБОСИ

Буржуазні писаки, догоджаючи своїм уолл-стрітським босам, запевняють, що в американському раю громадяни користуються всілякими правами й свободами, благоденствують. Борзописці навіть федеральне бюро розслідувань (ФБР) називають істинно демократичною установою. На фото ми бачимо хазяїна федерального бюро Едгара Гувера. Він перед фотоапаратом позує з пістолетом - автоматом. Американські громадяни, потрапивши в лапи цього «демократа», забувають не тільки про свободу слова, а й дар мови втрачають.

Для підтримання «демократичних» порядків в американському раю існує ціла армія архангелів з блискучими гудзиками. Ці архангели буквально на руках носять демонстрантів і страйкарів. Опікою поліції громадяни США по горло забезпечені: на одного демонстранта припало чотири здоровані! Не тільки права громадянина, а й його руки й ноги — в надійних і досить-таки цупких руках.

Туманний Альбіон давно перетворено на філію американського раю. Англійські блюстителі порядку — вихованці заокеанських босів і барбосів — теж «носять на руках» страйкарів-докерів. Правда, тут уже ми бачимо «в надійних руках» не тільки руки й ноги громадянина, а й його чуприну.

Така вона, хвалена заморська демократія!

Лист заступникові голови Житомирського облвиконкому т. ІЩЕНКУ В. П., голові виконкому Печерської райради депутатів трудящих м. Києва т. ЄФІМОВУ Б. М., голові Сатанівського райкому профспілки працівників початкової і середньої школи (Кам'янець-Подільська область) т. МАЗУРУ Г. П.

Вітаю і поздоровляю, шановні товариші! І вас вітаю, Віталію Павловичу. І вам кланяюсь, Борисе Миколайовичу. І вам моє шанування, Григорію Павловичу. Здоровенькі були! Всі троє разом і кожен зокрема!

Чує моя душа, що ви будете здивовані всі троє разом і кожен зокрема. Я переконаний, що в день виходу в світ цього номера журналу, принаймні, в трьох кінцях республіки: в Житомирі, у Сатанові і в самій столиці пролунає щонайменше три вигуки:

— Чому?

— Яким чином?

— Що спільного?

— Чому Перець адресує один і той же лист мені,— здивується товариш Іщенко,— і якомусь Григорію Павловичу Мазуру, якого я і в очі не бачив?!..

— Яким чином,— запитає Борис Миколайович Єфімов,— моє прізвище опинилось поряд з прізвищем Віталія Павловича Іщенка? Він живе собі й керує в Житомирі, а я живу собі й керую в столичній райраді.

— Що спільного в мене з Віталієм Павловичем чи з Борисом Миколайовичем? — спалахне Григорій Павлович Мазур.— Люди вони високопоставлені, обіймають великі посади — може десь і нагрішили, може щось і не доробили... А я причому? Я собі скромний голова райкому профспілки. І не більше...

Так, значить, що спільного?

Спільного у вас дуже багато. Спільне для вас насамперед:

а) бездушно-бюрократичне ставлення до скарг, листів і запитів трудящих;

б) такий собі, не властивий радянським працівникам, чванькувато-барський погляд на свою персону, на свою роль і обов'язки. Я, мовляв, надто велика цяця, і до мене не підступай.

За ці спільні риси, чужі самій природі нашого ладу, ви й удостоїлись честі фігурувати в Перці.

— Факти! Факти! — скажете ви.

Будь ласка. Почну з вас, скромний голово райкому профспілки! Вчителі середніх шкіл Сатанівського району інакше вас не величають, як бюрократом. Вони кажуть, що не було ще такого випадку, щоб ви своєчасно розглянули якусь справу чи відповіли по-людськи на лист або заяву. Перець не повірив і запитав компетентної думки товаришів з області. Товариші з області відповіли: «Факти підтвердились. Обком профспілки працівників ПСШ звернув увагу т. Мазура на його бюрократичне ставлення до розгляду скарг членів профспілки». Вчителі знову пишуть: «Обком то звернув увагу т. Мазура на його бюрократизм, але не звернув на це ніякої уваги т. Мазур».

«Гранітний» у товариша характер!

Та ще «гранітніший» характер у вас, Віталію Павловичу.

Читачі Перця пишуть, що «легше пролізти верблюдові крізь вушко голки, ніж відвідувачеві потрапити до вас на прийом».

Ось один із багатьох прикладів.

Шість днів підряд добивався до вас, Віталію Павловичу, агроном колгоспу ім. Хрущова, Базарського району, і шість днів ваша секретарка відповідала йому:

— У прийомі вам відмовлено...

Агроном мав строгий наказ колгоспників не повертатись з області, поки не будуть вирішені важливі господарські питання, але йому так і не поталанило переступити поріг вашого кабінету.

— У прийомі вам відмовлено...

Чому відмовлено, на якій підставі відмовлено — посланець колгоспників артілі ім. Хрущова так і не довідався.

Коли прийде час звітувати перед виборцями, Віталію Павловичу, не потикайтесь у Базарський район. Запевняю — у прийомі вам буде відмовлено...

А тепер дозвольте й про вас згадати, Борисе Миколайовичу. Два тижні намагався пробитись до вас (це теж один з багатьох прикладів) старенький ваш виборець т. Шерстюк. І два тижні йому говорили:

— Прийдете взавтра!

А в старого ж була до вас невідкладна справа, Борисе Миколайовичу! Він хотів розповісти вам про все, що накипіло в нього на душі, він думав, що почує від вас, від свого обранця, щире слово втіхи, знайде пораду... Нічого він у вас не знайшов і нічого не почув, крім холодної, безсердечної фрази:

— Прийдете взавтра.

Тепер, сподіваюсь, ясно всім вам разом і кожному зокрема:

— Чому?

— Яким чином?

— Що спільного?

На цьому бувайте! Ще раз вітаю і поздоровляю од усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

НІ ГРАЧ, НІ ПОМАГАЧ

(МАЙЖЕ ДРАМА)

ДІЯ ПЕРША

Березень 1951 року. Перон Київського вокзалу. Окремою групою стоять на пероні — з чемоданами, рюкзаками, корзинами — бурильники тресту «Укрводпроект». Серед них — керуючий трестом т. Кузнець. Віє теплий весняний вітер. Тепло прощається з бурильниками керуючий «Укрводпроектом»:

— Так ось, товариші бурильники, посилаємо ми вас на будівництво Південно-Українського каналу. Розвідуйте трасу каналу, товариші. Працюйте, товариші, з жаром! Горіть, товариші, на роботі, а вже «Укрводпроект» підтримає вас...

Гудок. Поїзд рушає. Яків Мефодійович Кузнець махає на прощання хусточкою.

ДІЯ ДРУГА

Кінець травня 1951 року. Запоріжжя. Кущі на березі Дніпра. Серед кущів — листоноша. Гукає:

— Гей, бурильники «Укрводпроекту»! Де ви?

— Давай, дава-ай! — чути здалека.

Листоноша йде на голос. Попереду чути розмову:

— Тягни! — кричить хтось.— Та тягни ж, бо зірветься!..

— Не зірветься. Це тобі не бурова штанга.

Наближається листоноша. Бурильники кидають вудки і мчать до нього.

— Що? Телеграма з тресту?

— Не телеграма, а грошовий переказ. Одержуйте, товаришочки, зарплату.

— Казна-що! — чути гнівні голоси бурильників.— Інші розвідувальні партії працюють так, що душа радіє, а тут два місяці чекаємо завдання від «Укрводпроекту». За що нам тільки державні гроші платять?

Мовчить небо. Мовчить земля. Тільки широкий Дніпро реве та стогне.

ДІЯ ТРЕТЯ

Червень 1951 року. Бурильники — на трасі Південно-Українського каналу.

— Згадав, нарешті, про нас наш «Укрводпроект».

— Тепер уже не «Укрводпроект», а «Укрдіпроводбавовна».

— А хто ж тепер дбатиме про нас?

— Незмінний Яків Мефодійович Кузнець. От прислав бурові станки без колонкових труб. Двигуни без пального... Одну сокиру на чотири бригади. А бригада одна від одної — за 8—10 кілометрів...

Іде монтаж бурильного агрегату. Треба підрізати стовп. Буровий майстер гукає:

— Збігай котрий до сусідньої бригади по пилку.

Бурильники закурюють. Гонець біжить... 9 кілометрів. Нарешті, добирається до сусідньої бригади. Бурильники і тут відпочивають.

— У вас перерва на обід?— питає гонець.

— Еге ж, з самого ранку. Ждемо, поки в четвертій бригаді звільниться свердло, а в другій — молот. Зайняли на завтра чергу до першої бригади — за гайковим ключем...

Гонець, забравши пилку, біжить Робота стоїть.

ЗАВІСА

За завісою обіцянок і теплих слів сидить т. Кузнець. У цій драмі він грає роль дуже незавидну: він зараз ні грач, ні помагач.

Бурові майстри:
Г. МУХІН, І. МІЖЕРИЦЬКИЙ.

Г. КНИШ

ПЕРЕД КОСОВИЦЕЮ

Ой, нехай мені не спиться —
Дам собі розраду:
Вийду в поле, де пшеницю
Сіяла бригада.

Там, де гай шумить кленовий,
Зупинитись мушу:
Стиглий шепіт колосковий
Аж лоскоче душу.

Хоч не рання вже година, —
Сміх і жарти чую.
Тож, виходить, — не один я
Дома не ночую.

Бригадир із агрономом
Теж біля пшениці.
— Щось, — кажу, — не спиться дома...
— Та і нам не спиться...

...У колгоспі молодому
Скоро косовиця!

м. Львів.

Д. МОЛЯКЕВИЧ

У ЧЕРВОНОМУ КУТКУ

Шумить, наче вулик, червоний куток —
Зібрався сільський драматичний гурток.
— Увага! — сказав рахівник-режисер. —
Дебатам кінець. Доволі!
Всі знаєте п'єсу. Давайте тепер
Як слід розподілимо ролі.
Хай роль Василини
Марина вивча...
(— Ой, дуже складна! —
Спалахнуло дівча).
Батура — підійде Миколі.
Нехай лиш візьметься
І вивчить слова.
Зіграє героїню Марина:
Вона ж у нас, друзі,— Герой, ланкова,
Вона в нас — жива Василина!
Микола ж, на жаль, ще не лауреат...
— Цього до уваги не брати! —
Почулося з гурту веселих дівчат,—
Він вийде у лауреати!
Героїв же теж у селі не було,
А нині вже маємо трьох на село. —
Всміхнувсь режисер:
— Я не проти... Нехай
Над роллю, як в полі, працює!
...Гурток драматичний
«Калиновий гай»
В червонім кутку готує.

м. Львів.

ЯК У КАЗЦІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

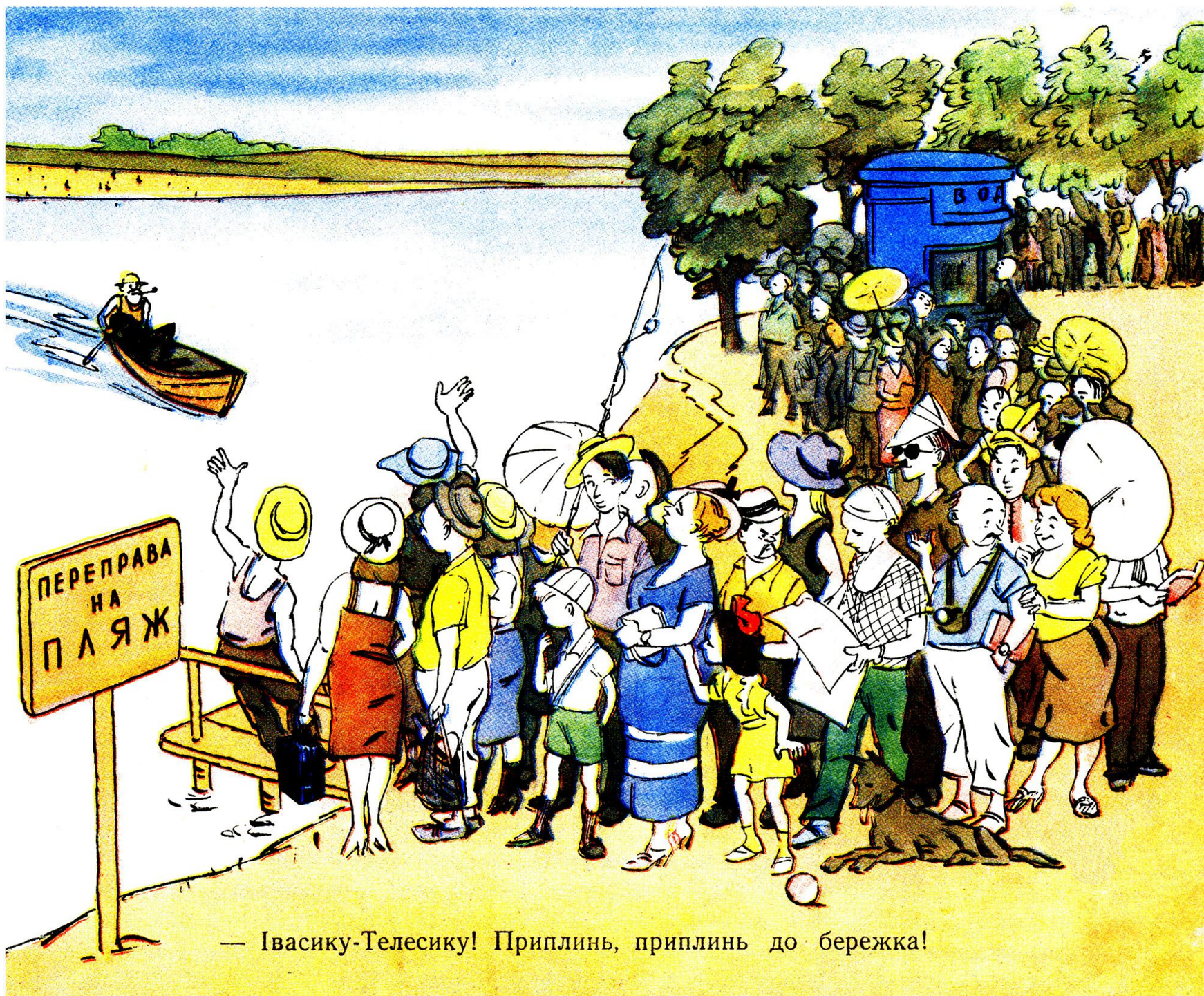

— Івасику-Телесику! Приплинь, приплинь до бережка!

Перечниця

ДЛЯ КРАСИ...

ПІД ЛІТНІМ сонцем вся природа цвіте, прикрашається. Отож, нічого неприродного нема в тому, що і т. Гончаренко докладає всіх сил, щоб чимось прикрасити місце, де він працює начальником,— склад будівельного управління тресту «Чистяківшахтовідбудова» (Сталінська область). До весни 1950 року всі вивантажувальні роботи на цьому складі провадилися вручну. Навесні минулого року стараннями т. Гончаренка процес вивантажування механізували: на складі поставлено два крани, і всі роботи з того часу ведуться... тим же ручним способом.

— Для чого ж крани? — допитуються робітники.— Невже для краси?

Виходить, так!

ДОПОМОГЛИ...

НАМ ТОЧНО вдалося вияснити, що над Укрголовцукром не капає.

А над мийним цехом Мурафського (на Харківщині) цукрозаводу не капає, а тече. Тече, бо прогнив дах і от-от завалиться.

Щоб відремонтувати дах, потрібен лісоматеріал. На заводі його нема. І в обласному цукротресті нема. Тільки Укрголовцукор може занарядити цей ліс. До Укрголовцукру і звернувся завод по допомогу.

А в Укрголовцукрі, виявляється, є люди, які не дуже обтяжують себе читанням. Одержав листа від заводу в. о. головного інженера Постоловський і видав наказ: «Зобов'язати Мурафський завод провести ремонт перекриття». А про ліс — ні звуку.

А чим, все ж таки, перекривати дах? Може, тими наказами, які бездумно штампують в Укрголовцукрі?

КАВЕРЗНЕ ЗАПИТАННЯ

ЯКІ БЛИСКУЧІ звіти робить про свою діяльність т. Запорожченко—голова правління Любомльської райспоживспілки на Волині! Як почне сипати цифрами про виконання та недовиконання, так у слухачів аж у голові дзвенить. І на ж тобі — зіпсували Запорожченкові черговий звіт. І чим? Одним єдиним запитанням. Запитали його, скільки книг продала райспоживспілка. І враз почав заїкатися Запорожченко:

— Які книги? Ми теє... Мило, горілку, різну там пудру... А книжками ми не торгуємо...

І правду сказав. За цілий рік у сільські крамниці не завезено жодної книжки. Всі книги лежать на базі райспоживспілки. А назбиралося їх там на 50 тисяч карбованців.

І хто б це заохотив Запорожченка книжки читати? Адже інакше він не зрозуміє їхньої цінності.

СВИНІ НЕ ВИННІ

ПОЗАРОСТАЛИ стежки-доріжки до Жовківського Будинку культури на Львівщині. Глушать бур'яни квіти на клумбах. Заглухла робота в Будинку культури...

Хто винен?

Завідувач Жовківського відділу культосвітніх установ т. Бомко звалює вину на директора будинку т. Васильєва, який перетворив приміщення будинку на власну квартиру.

Директор звалює вину на своїх свиней, яких він поселив у підвалі будинку. Свині ті, мовляв, дуже неспокійні і завдають хазяїнові багато клопоту.

А свині?

Вину звалювати вони ні на кого не збираються, зате стіну звалити можуть.

ПРИЙШОВ ПРОВІДАТЬ, ЩОБ ДАЛИ ПООБІДАТЬ

Мал. БЕ-ША

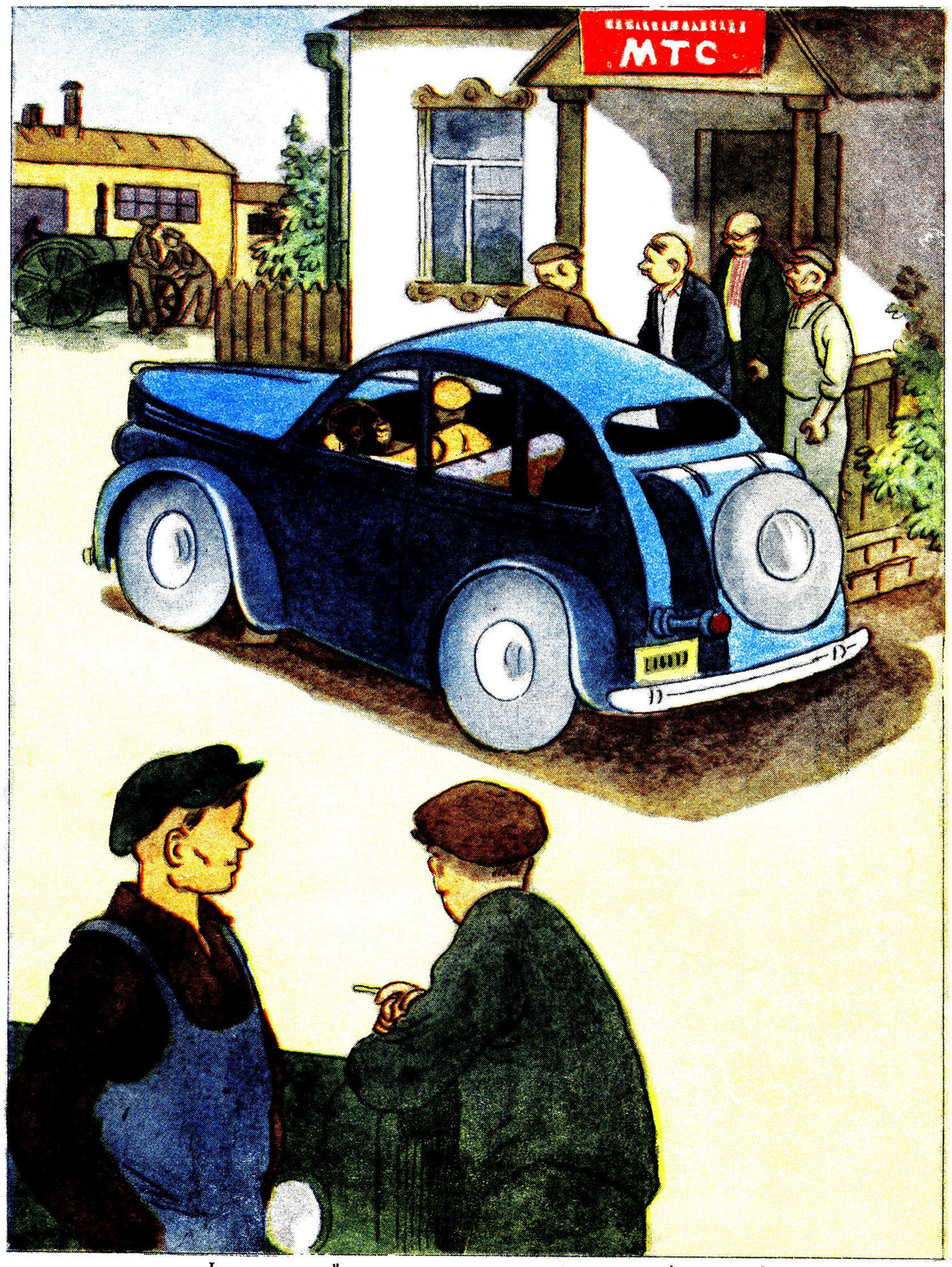

— І часто районне начальство до вас навідується?

— Частенько! Як тільки з машиною якісь неполадки...

ДОВЖЕЛЕЗНИЙ ПОСТРІЛ

«ПРОТОКОЛ № 5
Засідання Виконкому Вербської Райради
депутатів трудящих
(Ровенська область)

СЛУХАЛИ: Про необхідність придбання покришки з камерою для легкової автомашини «Перемога», що належить Вербському Райвиконкому.

В зв'язку з тим, що покришка Ярославського завода II сорта пройшла 22000 км. при 10% придатності вистрелила довжиною 35 см. 1 камера 45 см. в зв'язку з чим прийшла в негідність.

Виконком Райради депутатів трудящих Р і ш и в:

В зв'язку з тим, що немає покришок крамницям, а також по плану Ровенського облвиконкому, тов. Власюк А. С. придбати покришку з камерою для автомашини часним шляхом.

Голова Виконкому Райради
депутатів трудящих Ф. СТРІЛЬЧУК.
Секретар ШЕПОТКОВСЬКА».

Що й казати: і довжелезний, і безграмотний постріл!

АНТАРКТИЧНІ УСМІШКИ

У 1932 році, повернувшись із антарктичного плавання, англійський дослідник Беннет вигукнув:

— Чорти б його взяли! Слава богу, я лишився живий!

Тричі перехрестившись, він узявся описувати Антарктику. «Густий морок при низькому барометричному тискові, — писав Беннет, — може кинути навіть сильну людину в розпач... Це країна смерті... Не дивно, що й сильні люди не витримують такого життя»...

А життя Беннета та його супутників було не таким уже й поганим, щоб нарікати. Плив Беннет на величезному океанському судні, оснащеному потужними машинами, електрикою, радіотехнікою. Жив у теплій, світлій каюті, з ванною, грілками, термосами і пилососами, пив віскі і їв біфштекси, слухав музику і ніколи не виходив на палубу. (Слабував на морську хворобу бідолашний...) А якої заспівав би містер Беннет, якби йому довелося плавати в Антарктиці на невеликих дерев'яних шлюпах під вітрилами, на тих шлюпах, на яких російські моряки в 1819—1823 роках першими відкрили шостий материк? При такій оснастці містер Беннет відкрив би, напевне, не материк, а молитовник і заспівав би Лазаря!

Недарма матроси першої російської кругосвітньої експедиції говорили: «Там, де лорди кривлять морди, там для моряка-русака — справа легка!»

— Даруйте, — заперечать панове з адміралтейства, — а Джемс Кук?

Так, був Кук, славнозвісний Кук. Але хіба не він «прокукав» материк Антарктиди? Хіба не він твердив, що південноматерикова земля не існує, хіба не він бідкався, що Антарктика — сувора і неприступна?

Уілкс? Джемс Росс? Це ті серп, що через двадцять років посунули слідами росіян «відкривати» відкриту Антарктику? Були такі! Це про них говорили на російському флоті:

«Велик Уилкс,
Велик и Росс,
Но их обоих перерос
Руссак-матрос!»

Ні американці, ні англійці ніколи не дружили з Антарктикою. «Там легше десять разів збожеволіти, ніж раз усміхнутись!» — запевняють іноземні авторитети. Але, їм наперекір, над суворою, холодною кригою не тільки цвітуть веселі, теплі усмішки, але й лунає дружний, здоровий сміх радянських китобоїв.

Недавно в Одесу повернулась з п'ятого рейсу китобійна флотилія «Слава». Без найменших ознак страху, без тіні розчарування, з любов'ю, з життєрадісним гумором розповідають китобої про свій далекий рейс.

— Як плавали, Григорію Омельяновичу? — запитали ми гарпунера Героя Соціалістичної Праці т. Панова.

— Як бачите, нормально. План добування китів перевиконали. — Він показав рукою в бік китобази «Слава». — Переповнена коробочка! А в коробочці тисячі тонн китового жиру.

— Це видно. Але нам хотілось знати, як вам плавалось?

— Це штука не мудра. Кажуть, порожній чемодан теж плаває... Тому на це запитання ми завжди відповідаємо цифрами: тисячі миль, тисячі тонн, сотні голів китів, дві-три пригоди — і жодної аварії.

Вдруге ми вже запитували по-іншому:

— Добре вам довелось плавати? — звернулися ми до одного штурмана китобійного судна.

Кремезний засмаглий моряк з подивом, навіть з незадоволенням, подивився на нас:

— А ви звідки знаєте?

— Про це всі знають. Нам уже розповідали товариші...

Вуха моряка злегка почервоніли.

— Напевне прибрехали вам трохи. Не так уже я й плавав... Всього на одне питання не міг відповісти. А так все відмінно...

Поговоривши, ми вияснили, що зі своїм питанням натрапили якраз на штурмана, який при перевірці знань трохи заплутався в астрономії.

«Все ж ви ще плаваєте в цьому питанні», — сказав штурманові капітан-директор флотилії Герой Соціалістичної Праці Олексій Миколайович Соляник, який регулярно влаштовує в Антарктиці перевірку знань моряків-китобоїв. Відтоді слово «плаваєте» стало для штурманів не зовсім приємним.

І знов нам довелося міняти питання.

— В яких умовах вам довелося плавати? — запитали ми матроса з китобойця «Слава-15» т. Новикова.

— Умови? — запитав той. — Вечір, океан, шторм балів на сім, вода трохи холоднувата була, подекуди плавав лід, але нічого... 15 хвилин, дрібниця! Все в порядку. Живий, здоровий, наступного дня вже й вахту стояв.

Ми здивовано глянули на матроса. Лише згодом ми все зрозуміли. Виявляється, що 9 січня величезною хвилею матроса Новикова знесло з палуби китобойця за борт. Опинившись у крижаній воді, моряк швидко зняв з себе одяг і п'ятнадцять хвилин плавав, доки його не підібрали товариші. Навіть після крижаної купелі радянський китобій не скаржився на непривітність і холод.

— Як же все-таки пройшов ваш п'ятий рейс? — звернулись ми до китобоїв, остаточно відмовившись від слова «плавати».

— Пристойно, — відповів нам майстер розбирання китів Петро Котов. — Весь час з одеколончиком.

— Ого, одеколонило нас здорово, — підтверджує другий китобій. — Як не вітри, то шторми, не шторми, то пурга.

— Холодно було?

— В Антарктиці мерзнуть нероби, а нам було жарко. Хіба ж можна мерзнути, коли є робота?

— Не скучали в семимісячному рейсі?

— Як же? Був час, що ледве не плакали. Пропали кити, наче їх корова язиком злизала, а флотилія всього половину плану виконала. Ганьба! Ось тоді й занудьгували ми. Але зате на останньому місяці полювання напали на табун китів і зразу ж нудьга розвіялась. Півтора плану за місяць! Тоді наш переможець у змаганні гарпунер т. Тупиков забив стотонного кита. Одна тільки печінка затягла тонну. Ото печіночка!

Розбиральник китового язика назвав півторатонний язик кита «мрією «Голосу Америки».

— Уявіть собі, що такий язичок мав би хтось із коментаторів американської корпорації радіобрехунів!

Отак — з веселим жартом серед вируючого океану, з теплою усмішкою серед холодної антарктичної криги — плавають і трудяться відважні радянські китобої. П'ять промислів провели вони біля шостого материка без жодної аварії.

Тільки в тих, хто хниче, хто ниє, хто тремтить від страху, — у тих вічно-холодна міна, від якої мухи замерзають на льоту і молоко скисає. І не тільки молоко. Скисають у них і машини і судна перетворюються на коржики. Так було і в цьому рейсі. Кілька американських, англійських і норвезьких китобійних суден не уникли серйозних пошкоджень і вийшли з ладу.

— Їм Антарктика протипоказана, — говорять радянські китобої.

— Жарт, життєрадісна усмішка, здоровий гумор в Антарктиці — це прапор відваги й віри в свої сили, — говорить капітан-полярник О. М. Соляник.

Сміх радянських китобоїв лунав, лунає і буде лунати над Антарктикою.

Іван ГАЙДАЄНКО,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

м. Одеса.

Леонід ЛЕНЧ

СІАМСЬКІ БЛИЗНЯТА

Уолл-стріт — це вулиця в Нью-Йорку, на якій розміщено контори знаменитих фірм, банків і монополій.

А Пентагон — це п'ятикутна будівля у Вашінгтоні, де розмістилося військове міністерство Сполучених Штатів Америки.

Чому Пентагон перебуває у Вашінгтоні, а не в Нью-Йорку, на тому ж Уолл-стріті,— зовсім незрозуміло.

Кажуть, що американські ділки — хороші раціоналізатори. Щось не віриться! Які ж вони у біса раціоналізатори, коли головну свою контору — контору по розпалюванню війни — загнали в інше місто. Будьте ласкаві кожного разу з Нью-Йорка до Вашінгтона — киселику сьорбати!

Звичайно, за сучасних умов зв'язку і транспорту це не має великого значення, проте ж далеко зручніше, коли контора — під рукою! Тим паче, що пани банкіри та монополісти перестали церемонитись і перетворюються на генералів та адміралів з водевільною швидкістю й легкістю.

Сьогодні ще сидів ділок-підприємець у себе на Уолл-стріті і маніпулював акціями, а завтра — дивись! — він уже сидить у Пентагоні в повній генеральській формі і маніпулює авіабазами.

Заступник міністра оборони США генерал Роберт Лаветт — недавно ще був банкіром; міністр військово-морського флоту адмірал Френсіс Меттьюс — банкіром і ділком; міністр військово-повітряних сил генерал Фінлеттер — промисловцем і банкіром. Генерал Ейзенхауер — «людина Рокфеллера», генерал Маршалл — «людина Моргана й Рокфеллера»... Ось тільки «людини Америки» щось не видно у Пентагоні серед усіх цих уолл-стрітівських спекулянтів, що почепили на себе генеральські та адміральські регалії!..

Уявіть собі таку картину. Довжелезними коридорами Пентагону йде новоспечений генерал — учорашній банкір. Військова форма сидить на ньому, як сідло на собаці. Шабля плутається під ногами, кобура з важким пістолетом з'їхала кудись на поперека. Панові генералу здається, що пістолет ось-ось вистрелить. Тому він блідий, як смерть.

Повз нього мчать з портфелями пентагонівські тубільці: генерали, полковники, майори, капітани.

На бігу вони обмінюються короткими зауваженнями.

— Бачите — пройшов? Це генерал Ім'ярек, новий начальник енського відділу.

— Ім'ярек? Щось не чув! На якому фронті він воював: на західному чи на філіппінському?..

— На нью-йоркському. Сидів у себе в банку й орудував мільярдами!..

— Де ж він стільки орденів заробив?

— Ну, знаєте, полковнику, при його заробітках він міг заробити й більше.

Учорашній банкір чує ущипливі репліки, та йому на це хочеться плювати. Дайте йому тільки добратися до свого кабінету, відстебнути кляту шаблю і звільнитися від кобури з пістолетом, який може — раптом! — вистрелити — і він ще покаже всім цим полковникам і майорам!..

Він скине мундир, по-домашньому покладе ноги на стіл і, жуючи гуму, гриматиме на вилощених військових спеців так, як він гримає у себе в конторі на своїх клерків. Тепер він господар у Пентагоні. Він знає, що всю чорну оперативну роботу зроблять за нього оці самі дотепники-спеціалісти, а він «робитиме політику», тобто стежитиме за тим, щоб крива воєнних прибутків лізла вгору і щоб військові замовлення текли туди, куди вони повинні текти!.. Ось і все!.. А щодо штабних дотепників,— то кожного з них можна купити. Треба тільки пообіцяти генералові і полковникові, що йому по виході у відставку дадуть тепленьке місце у банку містера Ім'ярека або в конторі його фірми. Люблять американські генерали та полковники такі тепленькі місця, он як люблять!..

І ось уявіть собі іншу картинку. Довгим коридором знаменитого Нью-Йоркського банку йде новоспечений фінансовий туз — учорашній бравий полковник.

Цивільний піджачок сидить на ньому, як мантія на мавпі. Крохмальний комірець стискає горло, і пика у фінансового туза аж посиніла. Елегантні лаковані туфлі муляють. Панові тузу здається, що зараз його вдарить грець.

Повз нього біжать ділки всіх рангів і відтінків.

На бігу вони обмінюються короткими зауваженнями.

— Бачили — пройшов? Це містер Ен, наш новий член правління.

— Містер Ен? Щось не чув! Він — юрист чи фінансист?

— Ні, він із «золотих галунів». Це людина Ім'ярека, що в Пентагоні. Містер Ен сидітиме у нас для меблі. Ми називатимемо його — містер Стілець!..

А вчорашньому полковникові на те плювать, як його звати муть. Звіть його навіть містер Тумба! Аби йшли дивіденди й плата. Він знає, за що йому платять, і він готовий зробити все за гроші!

Вояччина і фінансовий капітал у Сполучених Штатах перетворилися на сіамських близнят. Вони діють за принципом: рука руку миє. У них — один шлях, одні завдання. І кінець буде теж один.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЛАТИНО-АМЕРИКАНСЬКА ДИСЦИПЛІНА

— Струнко, панове генерали! Американський сержант іде.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Американська «допомога» подається Ізраїлю з метою створення воєнних баз і заготівлі ізраїльського гарматного м'яса заправилам Уолл-стріту.

Верблюд (до Бен Гуріона):—Доведи, що ти не верблюд!

Костянтин БАСЕНКО

ПРЕПОДОБНИЙ ПРЕЗИДЕНТ

Молитовно руки склавши,
Трумен солодко рече:
— Я ж — ягнятко! Я ж, як завше,
Прагну миру гаряче!

Для ефекту сліз побільше
Може вичавить — в момент.
За святих усіх святіший
Преподобний президент.

— Я?
Агресор?
Ахінея!
Віри хай тому не ймуть!
Це ж корейці у Кореї
Ту агресію ведуть.

Та ж Корея напад може
Учинить колись на США!
Я ж — теля святе та боже!..
В мене ж — ангельська душа!.

А китайці? Ті ж оддавна
Прагнуть визволить Тайван.
Ось агресія де явна,
Бо у мене — інший план.

У В'єтнамі потерпає
Імператор-неборак.
Б'ють в'єтнамці Бао Дая!
Це ж — агресія, чи як?

А, приміром, Філіппіни?
Чи Малайю ту ж узять?
Весь народ там агресивний.
Я ж... не хочу воювать.

Президент пуска під лоба
Очі набожні й святі:
— Я за мир стою до гроба,
А війну готують — ті.

Ясно все!
І фактів досить.
На одним зійшовся люд:
— Трумен бреше — вітер носить!
Дуже добре!
Вері гуд!

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

МАЛО РАДОСТІ

Ось про які радісні новини довідався з газет рядовий англієць протягом одного тижня. Наводимо тільки заголовки газетних повідомлень:

«Підвищення цін на продукти» («Фінансіал Таймс»).

«Підвищення ціни на електричний струм» («Дейлі Телеграф»).

«Обіди в школах подорожчали» («Дейлі Уоркер»).

«Підвищення цін на одежу» («Дейлі Телеграф»).

«Підвищення цін на газ» («Дейлі Телеграф»).

«Ціни на чай підвищено на 4 центи» («Дейлі Експрес»).

Газети повідомляють ще про підвищення цін на рушники, простирадла, білизну, фарби, вовняні вироби...

Одна газета написала, що за гроші, витрачені на новий військовий літак, можна було б вилікувати всіх хворих туберкульозом у Лондонській окрузі.

Але англійцям од цього мало радості...

І ЗА «ПЛАНОМ» І ЗА «ПАКТОМ»

У кінотеатрах західного сектора Берліна протягом тижня демонструвалися такі американські фільми: «Смерть у квартирі», «Смертельне коло», «Між життям і смертю», «Долина смерті», «Караван смерті», «Поєдинок смерті», «Засідка смерті».

— Оце і все, що можуть нам запропонувати американці за «планом Маршалла» й за «Атлантичним пактом», — сумно жартують берлінці західного сектора.

КИМ ПОВИНЕН БУТИ АМЕРИКАНСЬКИЙ СОЛДАТ?

Недільний додаток до газети «Нью-Йорк Таймс» вмістив статтю під назвою «Ким повинен бути американський солдат?».

Автор статті пише:

«Держава витратила на тебе 30 тисяч доларів. Ти повинен їх відробити, вбиваючи тих, кого тобі накажуть вбивати».

В перекладі на звичайну мову ці слова звучать так:

«Американський солдат повинен бути розбійником!».

Таким він і є в Кореї — убивця корейських жінок і дітей.

ПРІЗВИЩЕ ВІДОМЕ

Як повідомляє американський журнал «Кольєрс», жителька м. Фресно (штат Каліфорнія) повідомила відділ охорони здоров'я штату, що її вкусив «радіоактивний комар». Потерпіла заявляє, що з нею діється щось незвичайне і це, твердить вона, може зацікавити вчених. У неї, наприклад, почала рости борода; у лівій руці вона може зварити за п'ять хвилин невелику картоплину. «Ужалена комаром» просила не розголошувати її прізвища, щоб з неї не сміялися сусіди.

Але ми й так знаємо її прізвище. Це не одна жителька Фресно. Це — заражена атомним психозом Америка.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

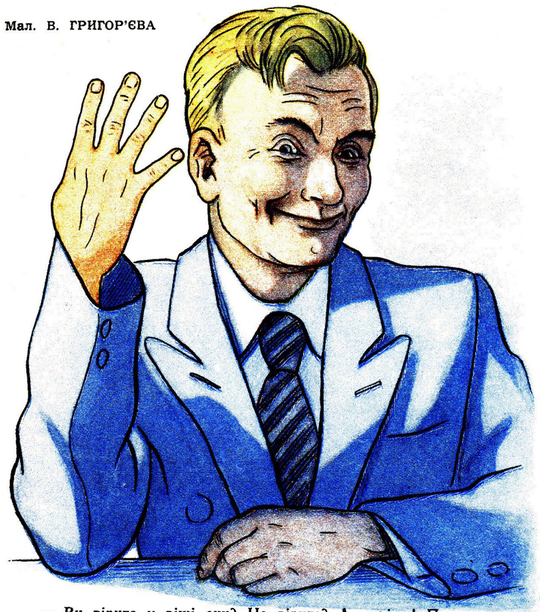

— Ви вірите у віщі сни? Не вірите? А я вірю! Приснилось мені, що я сиджу на засіданні, що вже четверта година ранку... Прокидаюсь — дійсно на засіданні! Дивлюсь на годинник — справді четверта година...

ЗАПОПАДЛИВИЙ
(Випадок на пляжі)

Мал. С. САМУМА

— А де ж це Михайло Петрович дівся?!

— Пірнув за начальником, терміново якийсь папірець підписати треба!

Олекса НОСЕНКО

ГОСТІ З ПРОВІНЦІЇ

Знайомтесь: піжама, а в ній — Прокіп Захарович. Піжама точнісінько така, як і в начальника главку. В котрий уже раз Прокіп Захарович любувався нею й собою перед дзеркалом.

Ще знайомтеся: шовковий китайський халат, а в ньому Флора, супруга Прокопа Захаровича. Такого халата нема, мабуть, ні в кого у світі.

Прокіп Захарович метушиться:

— Ой, кралечко, я ж забув попередити шофера... от лихо! Сьогодні приїжджають мої батьки в гості, древні і кревні, аж з самої Сироїдівки. Ось телеграма... Як же бути? Мені треба неодмінно бути в тресті. Га? Може ти, серденько, поїдеш тролейбусом на вокзал і зустрінеш? Га?

— Але ж я їх зовсім не знаю!

— А що там знати, зустрінеш на вокзалі пару старичків, такі, знаєш, провінціальні, чистісінькі селяни. Батько, певно, в окулярах, низенький, з бородою, в сіряку чи кожусі, мати така ж мала на зріст. Прибудуть вони дніпропетровським поїздом. Спитаєш ту пару: чи не ви будете Сухомели? До речі, ти, мабуть, не знаєш, я ж своє прізвище модернізував на Сухомилова, а вони по-старому Сухомели. Так згода?..

Флора (до речі, теж модернізована: справжнє її ім'я Фекла) почала готуватися до поїздки на вокзал. А це, між нами кажучи, не така вже проста річ. Приміряла Флора одну шляпу — не пасує вона до кольору столичного вокзалу, приміряла другу — небо до неї не пасує, третю — така ж, як і в сусідки... Нарешті, одяглася й поїхала.

Під'їжджаючи до вокзалу, Флора почала шкодувати, що погодилася зустрічати чоловікових батьків. І чого вони раптом роз'їздилися?.. Що вона робитиме з тими провінціалами-селюками? Про віщо розмовлятиме? Ну, Проша — син, тема для розмови у нього знайдеться. А що в неї спільного з ними? І, крім того, як це вона могла забути? Сьогодні ж треба обов'язково бути в перукарні в самого Макса Адольфовича — академіка перманенту. Страшно навіть подумати, що може статися, як вона прогавить його!..

Стариків на вокзалі виявилося чимало, але в парах вони чомусь не траплялися. Флора подалася до стоянки автомашин, зустріла якогось дідуся, але він виявився зовсім не Сухомелом, а Іванченком; інший на запитання: — Вибачте, ви не Сухомел? — просто промовчав. Словом, родичів Флора не відшукала, з тим і поїхала додому.

Біля парадного, бачить, зупинилося таксі, а з нього вийшло двоє: у старика не було ні бороди, ні окулярів, він був не в свитині і не в кожусі. З-під плаща у нього визирав скромненький галстук, а в руці старий тримав хорошого, навіть завидного, чемодана. Обоє старі приглядалися до номера будинку. Побачивши Флору, старий ввічливо запитав:

— Чи тут буде квартира 27?

— Тут. А вам до кого саме?

— До сина, до товариша Сухомела.

— А-а!.. Ви його папаша-мамаша?

Гості з провінції зайшли до квартири так просто й невимушено, ніби тільки вчора звідси вийшли. Помітивши радіоприймача, старий Сухомел пожвавішав і підійшов до нього.

— Ви вже пробачте, — сказав він невістці, — я послухаю. У поїзді по радіо оголошено було наступну передачу про Каховку й про канал. От мені це якраз і потрібно.

Свекруха тим часом частувала невістку гостинцями.

Зовнішній вигляд свекрухи влаштовував Флору цілком: бабуся була одягнена хоч і не по моді, але чисто, в плисову спідницю й маркізетову простору блузку, а на грудях виблискувала медаль. От щодо медалі, то невістці не все було ясно.

А свекор, який закінчив слухати передачу, почав казати:

— О, значить, і наша колишня Сироїдівка буде у тій водній системі. Озеро, чи просто море, буде біля Молочної-ріки. Ви, донечко, чули про Молочну? Ні? Ну, про Південно-Український канал? Ні? Погано! Це ж сама історія прокладає канали, а ви... Жаль, жаль, а в нас усі цим ділом живуть. У нашому селі геодезисти вже місяць тому план зняли. Чули про геодезистів? Ні? Жаль, жаль...

Свекруха тим часом вийняла своє нове плаття.

— Випрасувати мені треба, — сказала, — підемо може до театру чи музею.

— А підемо, підемо, — мовив свекор, — тут у мене ціла програма накреслена. І для себе подивитися, та, крім того, люди доручили... От, наприклад, колишній партизан Самсон Качан просив подивитися в партизанському музеї, чи виставлена там тачанка Сидора Ковпака. Потім оглянути Золоті ворота. Є такі у вас? Не знаєте? Е, я й то знаю, що є. А як, скажіть, Софія, відбудована? Ну, ота Софія, собор колишній, тепер заповідник? Не знаєте? Дивно. Потім треба сходити в оперу на «Богдана Хмельницького». Ну, це ви вже, напевне, слухали? Подобається музика? Що — не слухали?

Флора відчула себе як на допиті.

— Доручено від нашого драмгуртка, — вів далі свекор, — подивитись «Калиновий гай». Ну, «Калиновий гай» ви певно бачили. Що? Не доводилося? Дивно. Що ж тут у мене ще записано? Ага, побувати в музеї Шевченка.

Флора згадала, що за останні три роки вона була в театрі двічі: «Чужую дочь» бачила і «Красавца-мужчину». Щодо останнього, то Флора гірко розчарувалася, афіша підвела...

Коли старий Сухомел заговорив про якісь покупки з старенькою, Флора швидко зайшла до кабінету й миттю набрала телефонний номер Прокопа Захаровича. Зачувши голос «самої», секретарка блискавично переключила телефон на «самого».

— Проша... Я не можу... тут мені вчинено справжній і безсоромний допит!.. Де та тачанка Ковпака? Чому я не знаю, як справи в Софії? Що? Ні, я при своєму розумі. Я тобі ще покажу, який у мене розум!.. Що? Негайно приїжджай додому! Я не хочу залишатися з ними, вони мене теоризують. Не можеш зараз? Хочеш довести мене до істерики?

Прокіп Захарович, почувши про істерику, миттю прилетів додому.

Модернізований синок з'явився на порозі і остовпів:

— Тату, а... борода?

— Борода нині, синку, не в моді у нас.

— Мамо... а... медаль звідки? Боже, що з вами? А... галстук певно Флора вам почепила для оригінальності?

Сіли. Мати, як і всі матері, почала гладити синову голову, будучи, як і всі матері, переконаною, що то — не порожня голова.

— Ну як же там земляки мої? — почав розпитувати Прокіп Захарович. — Як наш дядько Трохим? Воловиком і досі?

— Що? Воловиком? Відстав ти, синашу, від нас, на двадцять років відстав! Він уже давно у нас завфермою. Там таку худобу завів, що вся область заздрить. Скоро, мабуть, Героя Соціалістичної Праці одержить. А Гафійку, свою двоюрідну сестру, пам'ятаєш? Недавно приїздила з Дніпропетровська, гірничим інженером буде. Був і той, ти знаєш його, Сенька Косач. Він тепер у Єнакієвому, начальник якогось цеху, лауреат... Так-то, синашу, а дружина твоя щось... як тобі сказати... трохи відстала, наче з старого хутора.

Син закліпав очима й густо почервонів. Не витримала й Флора. Вона вискочила в кухню, з кухні в коридор, з коридора знов на кухню. Вона не знала, що робити: чи влаштувати Проші чергову істерику, чи провалитися крізь землю від злості на провінцію...

АЛЕН МАКС

„ООН — АМЕРИКАНСЬКЕ ОЗЕРО“

Державний департамент США продовжує відмовляти у візах представникам закордонних організацій, що бажають взяти участь у засіданнях різних комітетів ООН.

Якщо так триватиме й далі, то недалеко той день, коли й постійні делегати ООН, що звертаються до заокеанських консульств за в'їзними візами, вимушені будуть проходити таку процедуру:

— Я хотів би одержати візу. Я делегат Генеральної Асамблеї ООН.

— А чи були ви коли-небудь або чи не є ви тепер громадянином однієї з країн, перелічених у списокові підривних країн міністерства юстиції?

— Ні.

— Якщо ми дозволимо вам в'їхати до Сполучених Штатів, чи присягаєтесь ви завжди підтримувати порядок денний, запропонований державним секретарем на засіданнях ООН?

— Присягаюсь.

— Американські генерали називають Тихий океан — американським озером. Чи згодні ви, що Лейк-Саксес, де міститься ООН, теж є американським озером?

— Згоден.

— Одержуйте візу, але попереджаємо: її буде анульовано без попередження під час першого-ліпшого підрахунку голосів!..

(«ДЕЙЛІ УОРКЕР». Нью-Йорк).

Переклад з англійської.

УОЛЛ-СТРІТСЬКЕ НЕНАЖЕРЛО

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

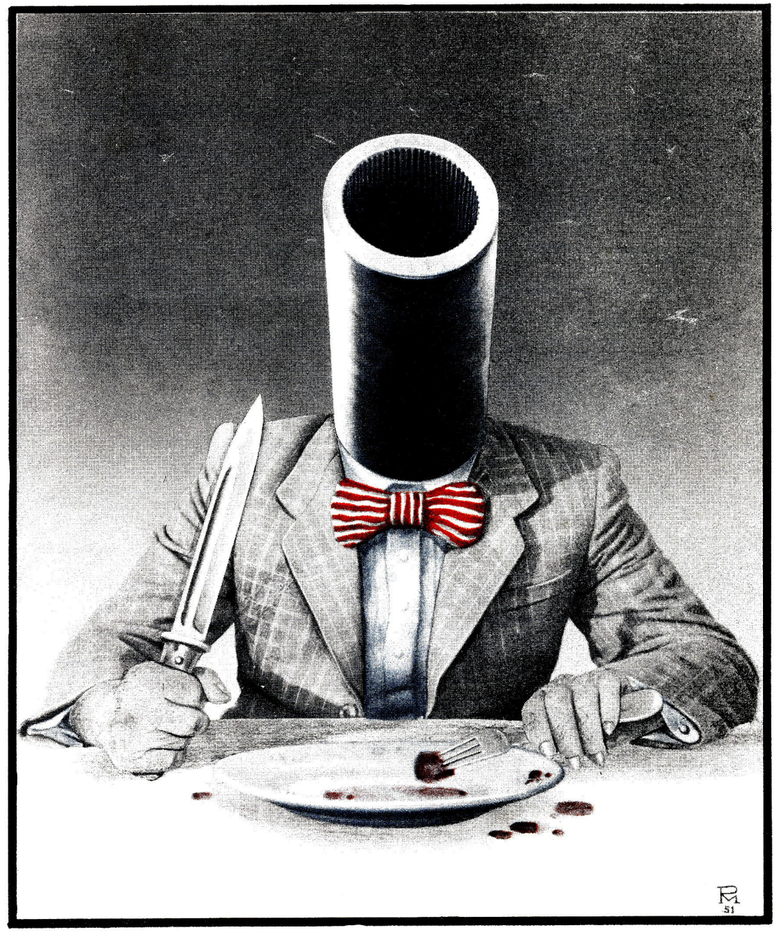

— М'яса!!!

В ПІДРОЗДІЛІ 1184

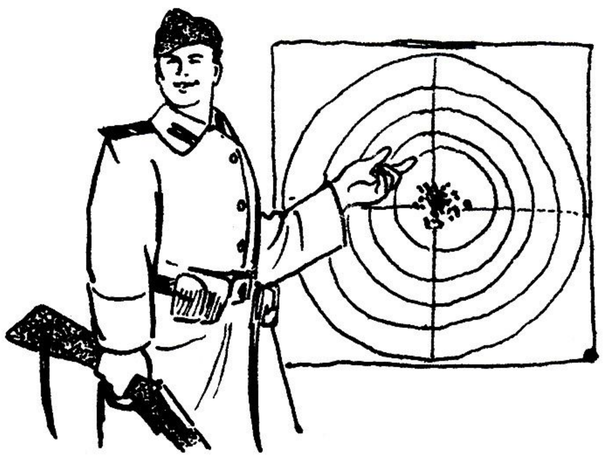

— Цей рекорд я присвячую паліям нової війни.

ФОРРЕСТОЛ: — Інтересно... я теж з цього починав!

— Ефенді, нова група турецьких воїнів готова відправитись у Корею!

Сатирик

(Болгарський сатиричний журнал «ШЕРШЕНЬ»)

СТАТИСТИКА НЕ ВРАХУВАЛА...

Після бучної зустрічі генерала Ейзенхауера з населенням столиці Франції в паризькому статистичному управлінні піднялася страшна буча. Ад'ютант генерала, що прилетів туди, як ошпарений, громогласно заявив, що всі дані управління — перекручені і не відповідають дійсності.

— На біса, — заявив він директорові, — ви пишете у своїх таблицях, що у Франції на людину припадає 5 пляшок вина, 3 коробки консервів і 2 кіло картоплі, коли на одну голову мого генерала сьогодні припало понад 3.000 пляшок, 2.000 консервних банок і сотні кілограмів зіпсованої картоплі?!

ТІЛЬКИ СЬОМІ

Американський безробітний прочитав статистичне повідомлення про те, що у США сьогодні голодує кожна сьома людина.

— Дивно! — подумав він. — Як це так вийшло, що у нашому кварталі зібрались одні сьомі?..

Радянський зварник Володимир Безсонов навчив багатьох молодих будівників Димитровграда новим методам кисневого зварювання.

БЕЗСОНОВ: — Ану вгадай, другарю, який із двох швів — мій, а який — мого учня?
— Обидва твої.
БЕЗСОНОВ: — Не вгадав. Обидва учневі.

Американські війська в Англії мають свої зони, в які англійцям вхід заборонено. (З газет).

— А ви часом не англієць?
— Ні, я Еттлі...

Круппа, випущеного з тюрми, палії війни зустріли з квітами.

— Нарвали ми цих квітів, майн гер, на могилах убитих твоїми снарядами.

Дмитро БІЛОУС

А МЕТА БУЛА НЕ ТА!

Колись, товариші, було,
Як їду із райкому
Чи то в містечко, чи в село —
То прямо, як додому.

Мене піснями зустрічав
На площі репродуктор...
І кожен справи підганяв:
Мовляв, прибув інструктор!

На днях тринадцять літ мине,
Як я у комсомолі.
І, як інструктора, мене
Бояться всі доволі.

Там хтось актив не сколотив
І з'їхав з аванпосту,
Там десь немає директив,
А там немає росту...

Мабуть такий у мене дар —
Все бачу, що несправно...
Послав мене наш секретар
В один колгосп недавно.

— Там є чимало справжніх див!
Поїдь, товариш Голик!..
І ось я їздив скрізь, ходив,—
Хоч би один недолік!

Хоч би хто внески не сплатив
Чи був десь не на місці.
А то: весь колектив — актив
І все кругом на двісті...

Ще скажуть: слабо підійшов
(А ти із ніг тут падай!)

Ну, як це хиб я не знайшов?
Хоч сядь оце й вигадуй!

Хай тут не я, а ви були б —
В райкомі буде подив:
«Сам Голик був... і раптом хиб
І він не познаходив!..»

В райком прибув я. Секретар
Суворо поглядає.
Мене аж кинуло у жар,
Зітхнув я: — Хиб... немає...

— То, кажеш, пошуки пусті,
І хиб немає, значить?
Отож і мав я на меті
Послать тебе, щоб у житті
Ти вчився й гарне бачить!

ЛОВИСЯ, РИБКО!..

(КОНСУЛЬТАЦІЯ)

— Як найкраще ловити рибу?

З таким запитанням до нас часто звертаються читачі. Ми чимало попрацювали над цією проблемою, і тепер можемо дещо сказати.

Насамперед треба знайти підходяще місце для риболовлі. Приміром, кращого місця, як місто Вилкове на Дунаї, і шукати не треба. Щоправда, рибна ловля там сезонна, і зимою туди їхати не варто. От скільки не просили зимою вилківські рибалки, щоб до них приїхав з Ізмаїла лектор або організатор культурно-освітньої роботи,— не допросилися. А як тільки запахло весною, так косяками пішли з обласного центра у Вилкове різні уповноважені. Почали вони перевіряти, контролювати, організовувати і... ловити дунайські оселедці. Ловлять вони їх дуже просто— чемоданами. За наживку править записка, а частіше — сказане на вухо слово.

Рекорд побив «рибалка» Андронов Василь Якович, що працює в одній обласній організації. Його службовий обов'язок допомагати робітникам рибної промисловості. В першу чергу він приділяє пильну увагу тим риболовецьким організаціям, де можна закинути вудочку. А вже як Андронов закине, то обов'язково клюне. У нього клює при всякій погоді, вранці і ввечері. Бувають дні, що клює надзвичайно. Так 30 квітня він виудив цілий бочонок оселедців. Вудить він і чорну ікру. Як вудити ікру — сказати не можемо, бо «рибалка» тримає цей спосіб у великій таємниці.

19 травня Андронов приїхав до риболовецького колгоспу «Шлях до комунізму», щоб вручити перехідний Червоний прапор. Рибалки попросили гостя, щоб він прочитав їм доповідь про міжнародні події. «Зачекайте, — відповів Андронов,— раніше треба порибалити». Викликав голову колгоспу т. Моргунова, закинув вудочку і витягнув за один раз 10 кілограмів оселедців. А як відомо — риба воду любить. Добули й води, закусили... Після цього вже нічого не робили, бо велика хвиля на Дунаї пішла. Така хвиля, що не тільки на воді, на землі гойдало...

Риболовецький сезон у розпалі. У Андронова клює!

* * *

Отак ловлять рибу на Дунаї. А тепер розкажемо, як її ловлять у колгоспних ставках. Тут уже скористаємось досвідом заступника голови Золочівського райвиконкому (на Львівщині) т. Павлова.

Однієї тихої суботи на греблі ставка колгоспу ім. Степана Тудора, Заболотцівського району, зупинилася автомашина. З машини зійшла чимала бригада і почала вивантажувати риболовецьку снасть. До непроханих гостей наблизився сторож і сказав, що рибу ловити заборонено.

— Кому? Мені?! — вигукнув Павлов.— Ви що, забули, що я був господарем вашого району?! (Свого часу Павлов був головою Заболотцівського райвиконкому).—І тут же подав команду:

— Хлопці, у воду!

Хлопці за волок та у воду, а Павлов з мішком по греблі ходить та інструктує:

— Пам'ятайте: перше м'ясо — свинина, перша риба — линина. Натискуйте на лина! Добре діло й карасі: не поїси, так продаси. Натискуйте і на карася!

Через три дні «рибалки» знову з'явилися і сказали голові колгоспу т. Олексюку:

— У вас ловити риби нема чим, то половимо вже ми її. Буде нам, буде й вам...

Цього разу ловили простіше: воду із ставка випустили, а рибу забрали.

А що ж вона їм скаже, коли вона німа?

* * *

На таких рибалок, як Андронов та Павлов, хай би прокуратура свої «ятері» поставити спробувала.

Лаврін ГРОХА,
кандидат перчанських наук.

Поштова скринька Перця

ТАНЦІ НЕ ЗАКІНЧЕНО!

На двох весіллях зразу, кажуть, не потанцюєш. Не вір цьому, Перче. Заготівник Роменської ремонтно-будівельної контори С. С. Новиков довів, що можна водночас танцювати на десятьох весіллях. Приїхав він у Талалаївський район і почав укладати з колгоспами договори на поставку будівельного лісу з Закарпатської області. Уклав десять таких договорів: з колгоспами «Політвідділ», «Червоний прапор», «Третій вирішальний», «14-річчя Жовтня» та іншими. І в кожному колгоспі одержав зарплату за місяць, командировочні, квартирні. Всього спритний танцюрист витанцював понад 16 тис. карбованців!

Але це не все! Доведеться Новикову танцювати ще на одному «весіллі» — у прокурора.

Ото будуть танці!

О. МАЛЕНКО.

Сумська область.

ЗЛАМАЛОСЯ РЕБРО

Щовесни у Перечині починається своєрідний будівельний сезон. Члени виконкому окружної Ради депутатів трудящих так гаряче обговорюють питання про будівництво бані, що аж лоби у них мокрі. Прийнявши рішення, забувають про баню до наступної весни...

Цього року голова виконкому т. Балабан, відкриваючи засідання, сказав:

— Питання про будівництво бані ставлю ребром!

Та як видно, Перче, не витримало ребро, зламалося... Вже середина літа, а бані досі немає.

М. ОСТАНІН.

Закарпатська область.

НЕВДЯЧНА ЛЮДИНА

Є у нас, Перче, на Пришибському млинзаводі № 15 одна невдячна людина — комірник т. Киншин.

У той час, як більшість працівників дякують директорові заводу т. Туркіну за довір'я, яке він виявляє до них; у той час, коли конюх денно і нічно дякує директорові за те, що йому доручено доглядати директорову корову і годувати її фуражем, призначеним для коней; у той час, коли двірник дякує за те, що йому довірено викохувати директорських свиней,— комірник дякувати директорові не хоче.

Пішов він якось до директора в кабінет і спитав:

— Коли вже у нас буде склад для пального?

Директор дав йому таку відповідь, що Киншин забув, де в кабінеті двері. Помітивши це, директор великодушно показав на двері.

І навіть після цього комірник дякує не директорові, а своїм... ногам, що допомогли йому втекти.

От невдячна людина!

О. ПИРІЙ.

Запорізька область.

ЗУПИНІТЬ ДАНИКА!

Культурно господарює завідуючий Дейкалівським пунктом «Заготсортзерна» Сергій Григорович Даник! Землю, закріплену за пунктом, він обробляє на високому агротехнічному рівні. Голова сусіднього колгоспу ім. Леніна І. Г. Костирко, не шкодуючи артільного тягла, допомагає йому виконувати всі роботи в стислі строки. З минулого року Сергій Григорович запровадив навіть зелений конвейєр.

Одне тільки порушення допускає Даник, хоч воно, правда, і не стосується агротехніки. Він перетворив 1,75 га державної землі на особисте господарство. Якщо не зупинити Даника,— він весь пункт перетворить на свою власність.

П. ІВАНЧЕНКО.

с. Дейкалівка,
Зіньківського району,
на Полтавщині.

ПРО ЛЕГКОДУМА І ВАЖКОАТЛЕТІВ

Відколи в Каланчаку на Херсонщині працює заступником голови виконкому районної Ради т. Децик В. Н., фізкультурна робота в районі пожвавішала. Тепер на вулицях Каланчака часто відбуваються змагання важкоатлетів — працівників районного комітету фізкультури, ДТСАРМ'у і спортивного товариства «Колгоспник». Вони мусять носити на плечах важкі столи й стільці, шукаючи притулку, бо т. Децик виселив їх з їхнього приміщення і поселився в ньому з своєю сім'єю.

Добре, що в Каланчаку ось уже два роки вовтузяться з будівництвом стадіону і ніяк не зведуть кінці з кінцями. А то, чого доброго, т. Децик і стадіон уже встиг би перетворити на обору для своєї худоби...

І. СТЕПАШКО.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Механіки артемівської фабрики ім. МОДР'у (Сталінська обл.) тт. Бардагов, Чипіга та Сорбот поскаржилися на те, що їм не виплачують преміальних. Після втручання ПЕРЦЯ преміальні механікам виплачено.

* * *

До ПЕРЦЯ надійшли скарги на окремих нероб, завідувачів Будинків культури та сільських клубів. При розслідуванні факти, вказані в листах, підтвердилися. Директора Червонокам'янського (на Кіровоградщині) Будинку культури т. Восьмака, завідувачів клубів тт. Титенка (село Дружня, Бородянського району) та Тиденка (село Скрипчинці, Корсунь - Шевченківського району на Київщині) знято з роботи.

* * *

Директор Ржищівського (на Київщині) сільськогосподарського технікуму т. Приємець не забезпечував належного керівництва учбовим процесом. Група студентів написала про це до ПЕРЦЯ. Управління навчальних закладів Міністерства радгоспів УРСР повідомило, що Приємця знято з роботи.

* * *

Кіномеханік Чубій грубо поводився з кіноглядачами с. Білогородка (Ізяславський район, Кам'янець-Подільської області). Група колгоспників написала про це до ПЕРЦЯ. Справу розглянув народний суд і засудив Чубія П. М. до шести місяців примусової праці.

* * *

До ПЕРЦЯ надійшов лист про те, що завідувач складу вугілля та лісу артілі «Молодий шахтар» «Донпромвугілля» Межаков систематично розкрадав громадське майно. На прохання редакції справою зацікавились слідчі органи. Рішенням народного суду 2 дільниці Харцизького району (Сталінська область) Межакова засуджено до 5 років позбавлення волі.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (216) (на украинском языке). Підписано до друку 23. VI. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 02100 Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2139. Тираж 100.000 прим.

СМЕРТЬ ЧИНОВНИКА
(Не за Чеховим)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

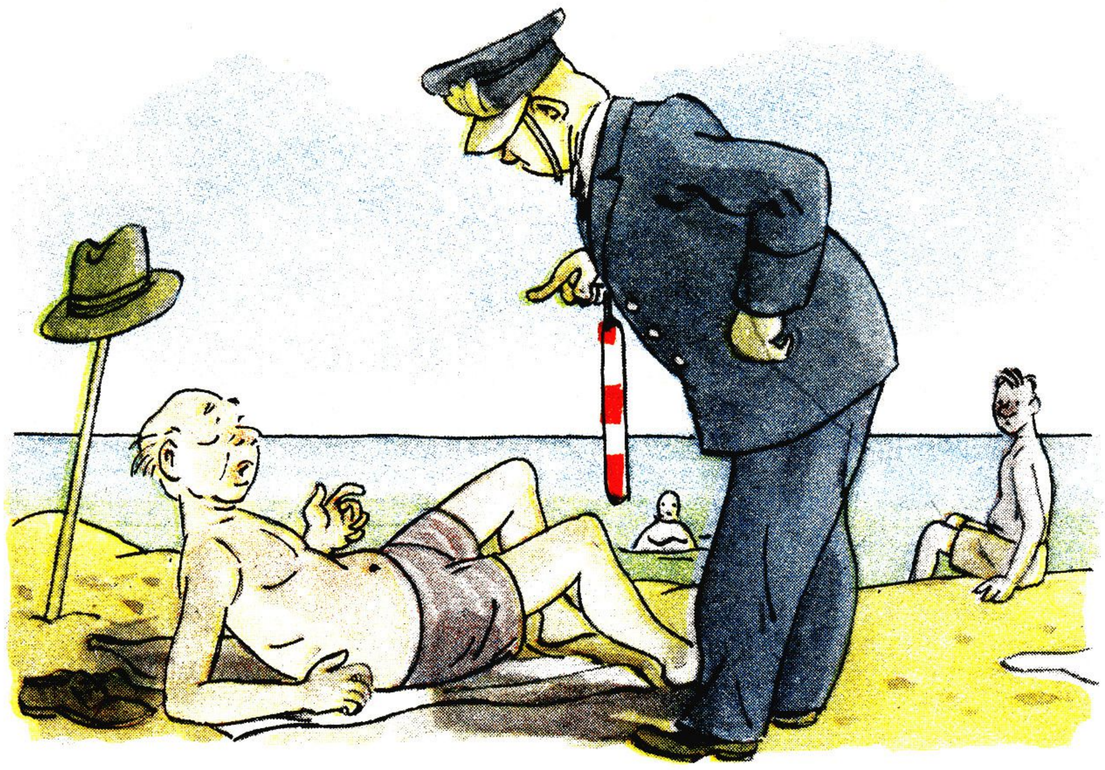

Якось у неділю чиновник Джонсон, загоряючи на пляжі, задрімав.

— Будьте обережні, сер,— розбудив його поліцай,— ви вже червоний!

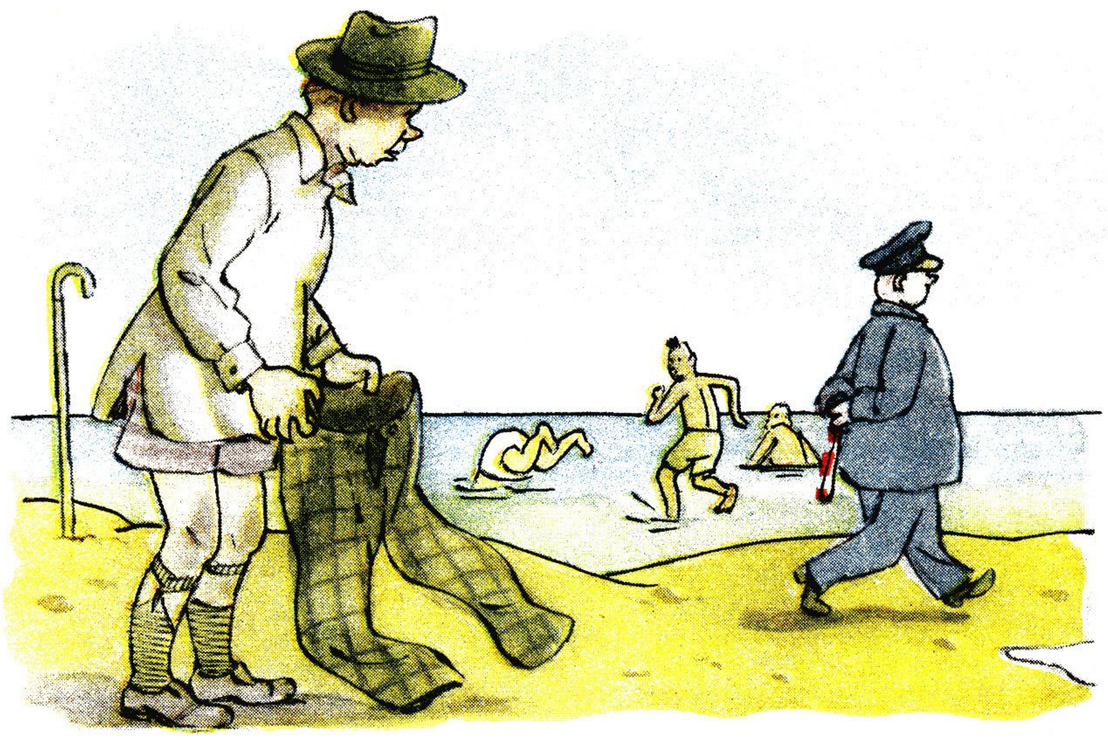

— Боже мій,— заметушився переляканий Джонсон.— Полісмен назвав мене червоним. На якій підставі?

Чиновник швидко одягнувся і почвалав до управління поліції, щоб дати пояснення.

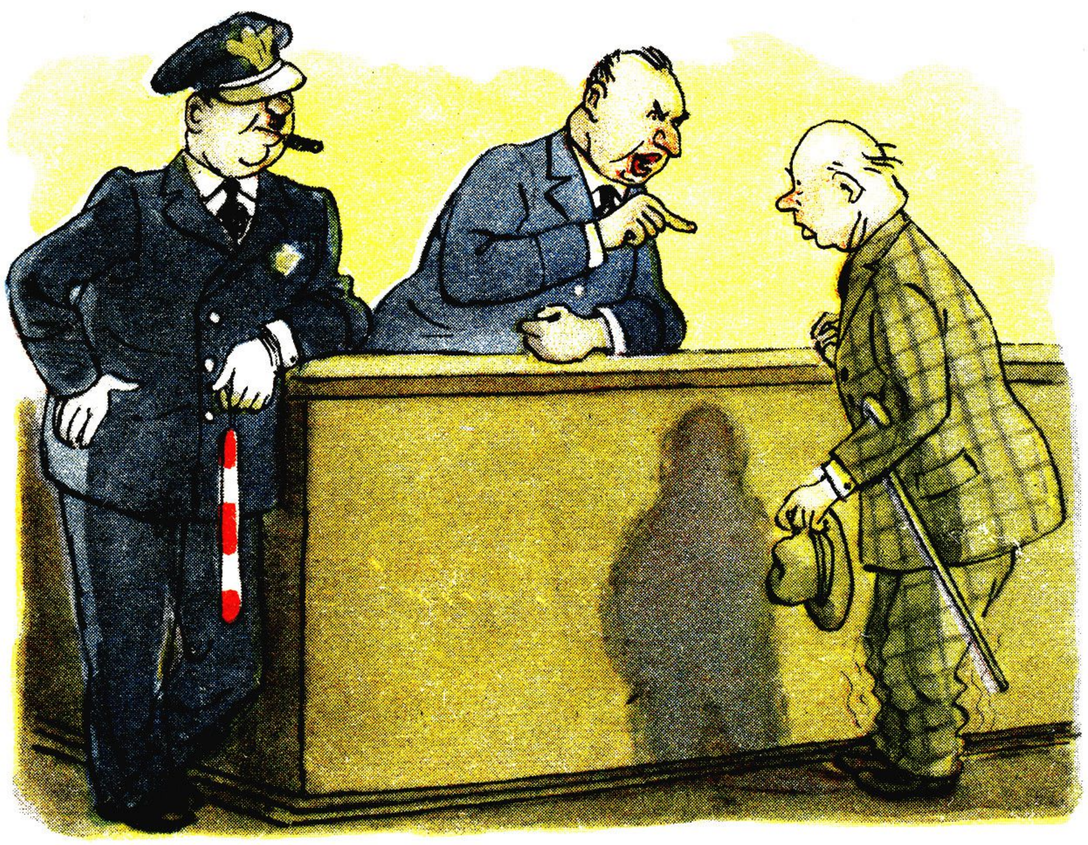

— Трапилось непорозуміння,— звернувся він до начальника управління.— Полісмен назвав мене червоним, а я...

— А ви, звичайно, заперечуєте?

— Слово честі, сер...

— Так, виходить, поліція бреше?!

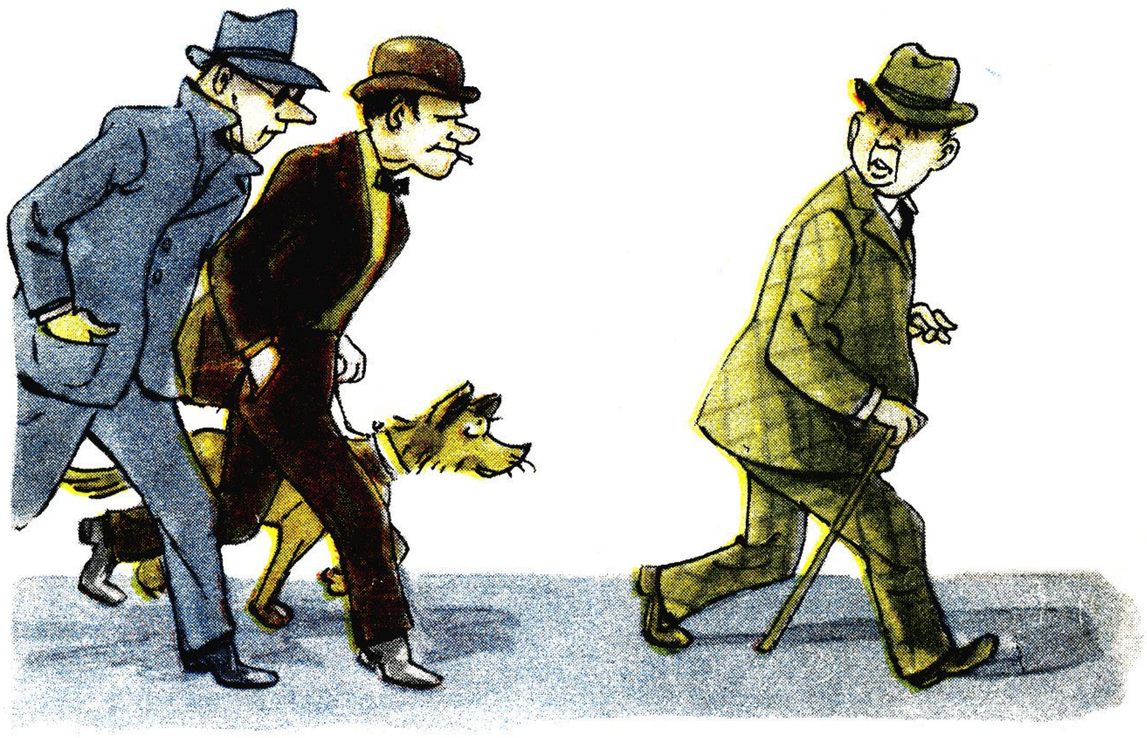

Вранці, йдучи на роботу, Джонсон помітив, що за ним стежать.

— Містери агенти,— почав благати Джонсон,— навіщо вам од мене ховатися? Я ж не проти. Якщо поліція вважає мене червоним, хіба я насмілюся суперечити? Я ж лояльний американець!

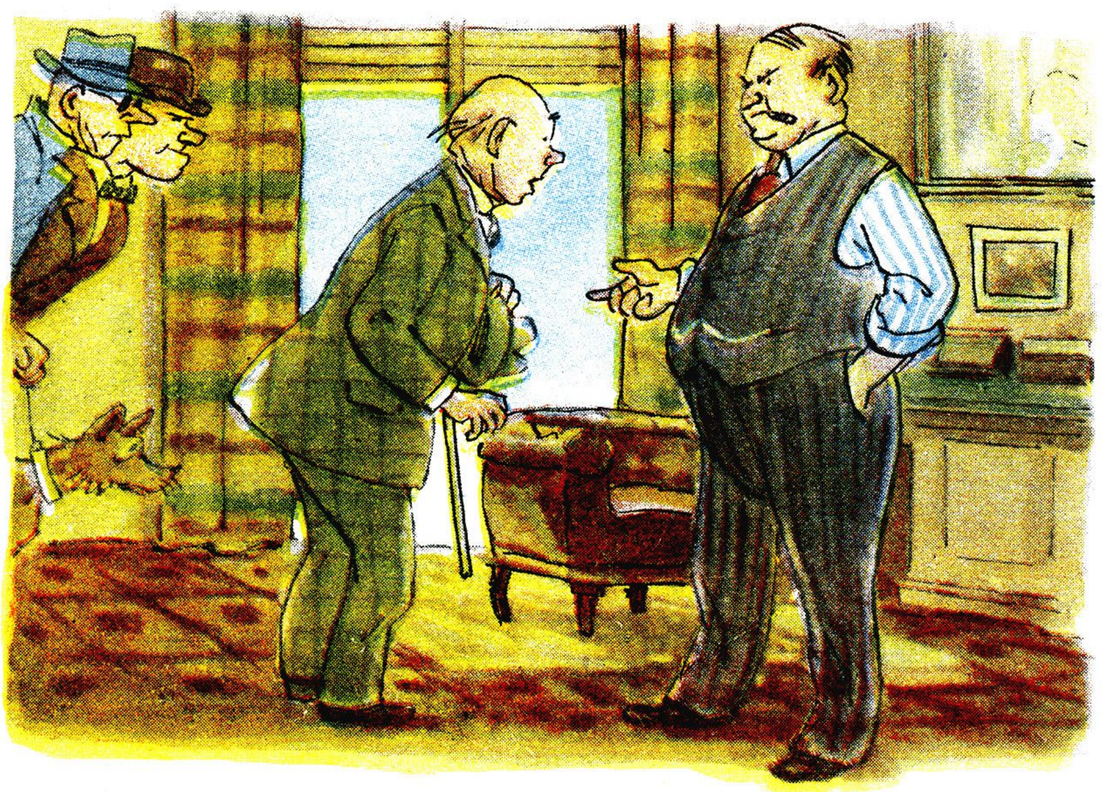

— Що це за суб'єкти? — спитав шеф, побачивши двох похмурих типів, що йшли слідом за Джонсоном.

— Агенти таємної поліції. В поліції встановили, що я червоний.

— Он воно як! — промовив шеф.— Тоді забирайтеся геть! Червоні мені не потрібні!

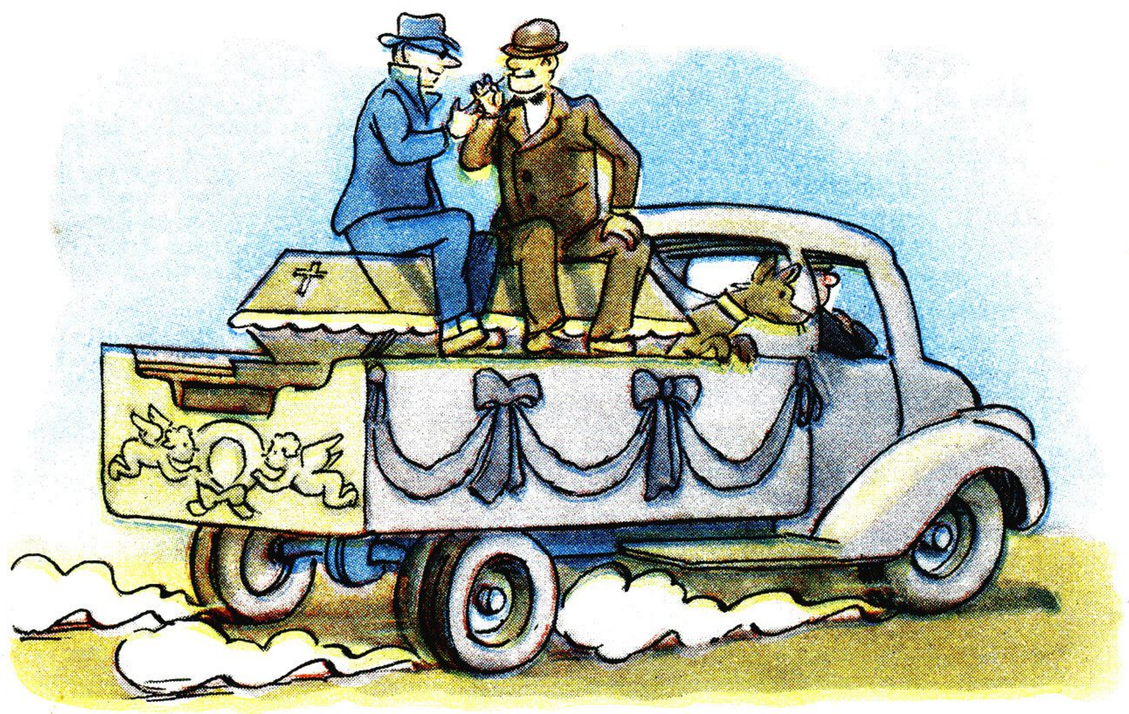

Приголомшений Джонсон повернувся додому, сів у крісло і вмер.

Агенти поліції виконали свій обов'язок до кінця: вони провели прах небіжчика до могили.

Обережність, вона ніколи не зайва!..